

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΟΔΟΣ

Παρασκευή, 12 Απριλίου 2013

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΡΜΑΚΕΛΗΣ ΣΤΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τρίτη, 16 Απριλίου 2013, ώρα 19.00:

Η Ακαδημία Αθηνών, σε δημόσια συνεδρία, υποδέχεται το νέο μέλος της, τον Ακαδημαϊκό κ. ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΜΑΚΕΛΗ, Γλύπτη.

Κωλυόμενος να ανταποκριθώ στην τιμητική πρόσκληση του Ανωτάτου Ιδρύματος των Γραμμάτων και των Τεχνών της χώρας μας, διαβιβάζω τον χαιρετισμό μου μέσω του Τύπου, με τη βεβαιότητα ότι τον συνυπογράφουν συγχάιροντες οι κάτοικοι του νησιού μας και οι Όπου Γης Κρητικοί! Γιατί ο φίλος Γιάννης Παρμακέλης, που γεννήθηκε στο Ηράκλειο,

έθρεψε το κορμί του με τους καρπούς από το χώμα της Κρήτης, την ψυχή του με το πνεύμα της, το φρόνημά του με το αίμα των ηρώων της, το μυαλό του με την απεραντοσύνη των οριζόντων της, την ευαισθησία του με το κάλλος της. Και συνταιριάζοντας όλα τούτα και τα τόσα άλλα χαρίσματά της, τα πολλαπλασίασε με τα διδάγματα, τα ακούσματα και τα θεάματα σε άλλους τόπους, για να γίνει ο ίδιος τεχνίτης και δάσκαλος και να ανεβαίνει τώρα πανάξιος το πιο ψηλό σκαλί της αναγνώρισης και της καταξίωσης. Ανυπομονώ να διαβάσω την ομιλία του με θέμα που θυμίζει μυστικούς της ασκητικής:

«Γλυπτική: Η κραυγή της πολυσήμαντης σιωπής»!

Άνοιξη τώρα. Κάθομαι στον κήπο και καμαρώνω τα λογής-λογής λουλούδια. Και με συγκλονίζει το θαυμαστικό ερώτημα: Πού βρίσκει η φύση τη δύναμη, την έμπνευση, την τέχνη, να μεταποιεί το νερό και το χώμα σε λεπτεπίλεπτες μορφές ανθέων και σε αρώματα μεθυστικά; Έρχεται ύστερα στη μνήμη μου ο στίχος του ποιητή: «Πολλές φορές η μαστοριά ενίκησε τη φύση»! (Βλπ. Στ. Αλεξίου, ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΣ, Αθήνα 1986, στ. 580, σ. 34). Να γιατί σέβομαι και τιμώ κάθε μάστορα· σήμερα δε ιδιαίτερα τον Γιάννη Παρμακέλη για τα τόσα και τόσα γεννήματα της ακάματης και ακένωτης δημιουργικότητάς του.

Ευχαριστώ τον Παρμακέλη προπαντός για το γλυπτό πού είχε την καλοσύνη να μας χαρίσει προ ετών στην Ορθόδοξο Ακαδημία της Κρήτης και μάλιστα να έλθει να επιλέξουμε μαζί τόπο και τρόπο τοποθέτησής του. Ανήκει στη σειρά των έργων του ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΚΑΙ ΘΥΜΑΤΑ. Παριστάνει τον ΠΑΣΧΟΝΤΑ ΑΝΘΡΩΠΟ. Είναι το γλυπτό, που μας θυμίζει καθημερινά τους σταυρωμένους της γης και επισημαίνει το αδιάλειπτο καθήκον της Ακαδημίας και γενικότερα της Εκκλησίας να συμπορεύονται με τους σταυρωμένους και να υπενθυμίζουν στους σταυρωτές το ουαί...!

Αλέξ. Κ. Παπαδερός